

jej, přerazil mu pravou přední nohu, takže musil býti soumar. Chunchuz poražen, že tedy zavinil zanedbáním povinného dozoru na soumary, které byly mu k dozoru svěřeny, vážné zranění a odporažení jednoho soumara. Odvolací soud správně uvádí, že civilní soudy jsou podle § 268 c. ř. s. vázány odsuzujícími rozsudky vojenských soudů, ale mylí se, pravě, že podstata trestného činu vyčerpána jest zjištěním, že žalovaný nechal koně bez dozoru, a že další rozsudeční výrok »čímž se stalo atd.« nesouvisí již s podstatou trestného činu, pročez prý není civilní soud vázán touto částí rozsudečného výroku. O nešetření služebních předpisů jedná vojenský trestní zákon v desáté hlavě II. dílu (§§ 271—292), v níž jsou shrnuty rozličné skutkové podstaty. Zejména sem patří delikty uvedené v § 286, jichž podstata záleží v tom, že nešetřením služebních předpisů byla způsobena ztráta věcí určených k odvrácení zahraničního nebo vnitřního nebezpečí nebo jich nezpůsobilost k potřebě. Podstata deliktu speciálně v bodě d) § 286 uvedeného záleží v tom, že k oněm pro zdatnost branné moci škodlivým následkům dojde tím, že vojenská osoba, která k tomu byla zvlášť určena, opomene předměty tam blíže uvedené, zejména služební koně a soumary, dobře udržovati a uchovávat. Podstatným znakem deliktu podle § 286 bod d) jest tedy i okolnost, že byla způsobena ztráta nebo nepotřebnost některého z uvedených předmětů. Proto patří zjištění, které jest obsaženo v části rozsudečného výroku počínající slovy »čímž se stalo atd.«, ke skutkové povaze deliktu, jímž byl žalovaný uznán vinným. V důsledku toho jest civilní soud podle § 268 cřs. tímto zjištěním vázán i potud, pokud se v trestním rozsudku zjišťuje příčinná souvislost mezi trestným činem žalovaného a škodou. Ručí tudíž žalovaný podle § 1295 obč. zák. za škodu ze zranění soumara Chunchuze. Z řečeného jest patrno, že nelze se civilnímu soudu dále obíratí otázkou, zda jest tu příčinná souvislost mezi trestným činem žalovaného a škodou. V řízení před prvou stolicí hájil se žalovaný jen tím, že mu nebylo dáno poučení, jak má s koňmi zacházeti, přes to, že poprvé koně vedl, a přes to, že před tím nebyl nikdy u koní zaměstnán. Tato námitka, již žalovaný uplatňoval spoluvinu orgánů žalujícího státu, není již proto opodstatněna, poněvadž škoda nevznikla tím, že s koňmi nesprávně zacházel, nýbrž tím, že je nechal bez dozoru, ač již při obyčejných schopnostech musil věděti, že to činiti nesmí, tak že není příčinné souvislosti mezi tvrzeným opomenutím řádného poučení a škodou. Ani výši škody netřeba zjišťovati, an žalovaný v své stoličce nenařadil přemrštěnost požadované částky, omeziv se na doznání, že zanechal soumary bez dozoru, a na zmíněnou námitku. Není proto třeba, by jednání bylo doplňováno podle pokynů odvolacího soudu, i bylo proto k rekursu žalující strany rozhodnouti tak, jak se stalo.

Čís. 9285.

Zaslal-li prodávatel zboží na několikráte a teprve při poslední zásilce zaslal účet, nebylo založeno sudiště podle § 88, druhý odstavec, j. n.

a to ani ohledně této poslední zásilky, domáháno-li se zaplacení úhrnné kupní ceny, aniž by se rozlišovalo mezi jednotlivými dodávkami.

(Rozh. ze dne 18. října 1929, R I 780/29.)

Žalobu o zaplacení za dodané zboží zadal žalobce na okresním soudě v M., opřev místní příslušnost o § 88, druhý odstavec, j. n. Námitku místní nepřislušnosti soud první stolice zamítl, rekursní soud námitce vyhověl a žalobu odmítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Procesní soud nevyhověl námitce místní nepřislušnosti, pokud jí bylo odporováno příslušnosti dovolaného soudu, kterou žaloba opírala o § 88 druhý odstavec j. n. a uznal se za příslušna. Rekursní soud k rekursu žalovaného změnil usnesení procesního soudu, námitce nepřislušnosti vyhověl a žalobu odmítl maje za to, že příslušnost okresního soudu v M. není v § 88 druhý odstavec j. n. odůvodněna. Podle § 88 druhý odstavec j. n. zakládá se mezi osobami provozujícími obchodní živnost soud splniště také tím, že se přijme faktura zaslaná zároveň se zbožím nebo již před jeho dojitím, jež jest opatřena doložkou, že se placení má státi na určitém místě a že na témže místě mohou býti podány žaloby z tohoto obchodu, leč že by 1. bylo namítáno a) proti této doložce neb b) vůbec proti faktuře, že odporují smlouvě, nebo 2. že by faktura bez poznámky byla vrácena, nebo 3. že by fakturovaná zásilka jako neobjednaná byla odmítnuta. Není sporno, že obě strany jsou obchodníky a že faktura ze dne 15. září 1928 obsahovala doložku »splatno a žalovatelnost v M.«. Jde tedy předem o to, zda účet ze dne 15. září 1928 byl žalovanému zaslán před neb nejpozději zároveň se zbožím. Rekursní soud zjistil, že žalobce zasílal zboží podle účtů ze dne 15. září na několikrát a že teprve při poslední zásilce odeslal účet. Z toho dovodil rekursní soud správně, že doložka mohla by míti účinek jen ohledně zboží, které bylo zároveň s účtem zasláno, tedy nikoli i ohledně zboží dodaného již dříve. Leč doložka nepůsobí ani ohledně zboží odeslaného zároveň s účtem, to proto, že se žalobce domáhá úhrnné kupní ceny za veškeré zboží dodané podle faktury ze dne 15. září 1928, a nerozlišuje mezi jednotlivými dodávkami, čímž zřejmě dal na jevo, že svůj nárok pokládá za jednotný a že se dovolává ohledně celého tohoto nároku rozhodnutí téhož soudu. Příslušnost dovolaného soudu ohledně žalobcova nároku v jeho celku není však po rozumu § 88, druhý odstavec j. n. opodstatněna, jak vychází již z předchozí úvahy.

Čís. 9286.

Zamítl-li soud první stolice žalobu, a odvolací soud pak k žalobcovu odvolání zrušil napadený rozsudek a odmítl žalobu pro nepřislušnost do-